

Řidiče všichni vnímali jako riziko nákazy

Řidič jako prašivý pes

Snad všechny firmy se letos musejí vyrovnávat s nástupem pandemie koronaviru. Čím vším prošly a ještě stále procházejí? Jak reagují na situaci, s níž se doposud nikdy nesetkaly? Pohled očima dopravní firmy přepravující nebezpečné věci nám umožnila společnost L.C. Sokotrans.

Již v polovině února jsme zaznamenali první požadavek na nošení respirátoru od zákazníka z Itálie a jedné čistíčky na Slovensku. Z preventivních důvodů jsme tedy koncem února zakoupili několik desítek chirurgických roušek a objednali respirátory FFP2 (440,-Kč/1 ks) a FFP3 (1400,-Kč/1 ks). FFP2 jsme obdrželi asi za tři týdny od objednání a v limitovaném počtu, prodej FFP3 byl mezitím úplně zakázán. Naštěstí jsme na začátku března sehnali několik FFP2 od soukromé firmy, kde je běžně používali jako OOPP.

Restrikce pouze pro řidiče

Na začátku března se ale kolotoč kolem koronaviru roztočil naplno. Chemičky v celé České republice začaly postupně rozepisovat instrukce pro vstup do jejich areálů (vyhrazené trasy a prostory). Nutnost nosit roušky a gumové rukavice se ale přidala záhy a to v rámci **Svazu chemického průmyslu ČR**, tedy ještě o čtrnáct dnů dříve než tato povinnost byla státem nařízena plošně. S nejsložitější situací jsme se museli vyrovnat na samém začátku zavádění těchto restrikcí. Řidiči nám zoufale volali, že oni sice mají roušky, ale ostatní personál ve firmě ne, že na toaletách u zákazníků nejsou ani základní hygienické pomůcky jako mýdlo, teplá voda a ručník. Připadali si opravdu jako „prašiví psi“, protože restrikce platily pouze pro ně, nikde nebyli vítáni a všichni je vnímali jako riziko nákazy. Neustále jsme tedy komunikovali s našimi partnery a snažili jsme se tento neutěšený stav narovnat.

Solidarita a soudržnost se projevila i v naší firmě. Dispečerka a naši pří-

buzní ušili bavlněné roušky. Od našeho letitého zákazníka jsme dostali k dispozici dezinfekci, kterou jsme pak doma v garáži ředili a rozlévali řidičům do dávkovačů zakoupených na poslední chvíli před uzavřením obchodů. Sehnali jsme i gumové rukavice a dezinfekční masti. Řidiči i technicko-hospodářští pracovníci (THP) tak byli alespoň provizorně vybaveni. Administrativní pracovníci se navíc vzdali nošení respirátorů ve prospěch řidičů a sami používali jen roušky. Všichni naši řidiči po celou dobu pracovali, jezdili, nikdo nezůstal doma. Totéž platí i pro THP, kterým byla nabídnuta práce z domova, ale z organizačních důvodů toto prakticky nikdo nevyužil. Administrativní budova byla uzamčena a vstup umožněn pouze našim řidičům za striktního dodržování všech hygienických požadavků.

Nejednotný postoj v rámci EU

Protože naši řidiči jezdí po celé Evropě, bylo potřeba shánět OOPP i nadále. Bombardovala jsem e-maily snad všechna dotčená ministerstva a oborové svazy s žádostí o pomoc a to vše ještě před vyhlášením nouzového stavu v České republice. Bohužel bez úspěchu. Nezbylo nám, tak jako všem ostatním, přežít v bavlněných rouškách. Postupně se situace začala zlepšovat a to hlavně díky zásobování ze strany sdružení **ČESMAD Bohemia**, které nám, a leckdy i našim zákazníkům, pomohlo i s posky-

továním a shromažďováním aktuálních informací ohledně všech restrikcí, nařízení a výjimek. Situaci jsme zvládli, ale pod velkým tlakem a hlavně na začátku s extrémním strachem a obavami o zdraví všech.

Směrem na západ ale žádná restriktivní opatření zavedena nebyla a naši řidiči v rouškách byli vnímáni jako nemocní. Byli napadáni, že šíří paniku a nuceni k sundání roušek. Museli jsme apelovat na zákazníky, aby chování jejich personálu usměrnili. Na problém jsem zoufale upozorňovala vedení našich oborových svazů s tím, že tento nejednotný postoj v rámci Evropské unie je třeba řešit na vyšších místech. Po Velikonočních se nám pak zkomplikovala ještě situace na hraničních přechodech, kdy došlo ke zpřísnění kontrol a následně se tvořily několikakilometrové kolony. Za pomoci kolegů z Česmadu se nám toto podařilo s MV v řádu několika dnů vyjasnit a prostoje na hranicích byly až na výjimky v mezích tolerance.

Do normálu je zatím daleko

Přestože byl především březen emočně náročný, napětí a nervozita byla všudypřítomná, ekonomicky se nám dařilo a tržby byly srovnatelné s loňským rokem. Ke zlomu ale došlo ve druhé polovině dubna, kdy na náš segment zprostředkovaně dolehlo uzavření automobilek. Zakázek ubylo řádově o 25 procent, narostl počet prázdných jízd a prostoje.

Již nyní můžeme predikovat, že duben bude ztrátový. V květnu jsme již zaznamenali určité oživení poptávky, ale k normálu to má ještě daleko. Prostoje jsme řešili vybíráním staré dovolené a drobnými opravami návěšů, na které by za standardní situace nebyl čas.

Asi největším krizovým opatřením u nás je prozatímni zmrazení investic do obnovy vozového parku. K posunu leasingových splátek či jiných závazků jsme zatím nebyli nuceni přistoupit. Většina zaměstnanců si uvědomila, že může potenciálně přijít o práci v době, kdy nezaměstnanost všeobecně razantně stoupla. Zejména pro řidiče, kterých bylo ještě před několika měsíci velký nedostatek, z této krize plyne velké poučení.

Protože se nás tolik opěvované zklidnění vůbec nedotklo, naopak jsme pracovali na sto procent i za ztížených podmínek, byla všem zaměstnancům vy-

placena za březen symbolická odměna. Poděkování tedy patří jim všem za jejich nasazení a psychickou odolnost. Poděkovat musíme rovněž našim partnerům, kteří byli mimořádně tolerantní ke všem obvykle kritizovaným zpožděním při dojezdech na nakládku či vykládku.

Žádná významná pomoc nebyla

Závěrem bych chtěla konstatovat, že náš dopravní obor není dlouhodobě státem podporován a ani v době nouzového stavu jsem žádnou významnou pomoc nezaregistrovala. Posunutí splatnosti mýta či silniční daně vnímám jen jako oddálení problému a nesystémové řešení. Paradoxně nám byly dány jen ústupky u doby řízení a zákazu jízdy. Po skončení nouzového stavu budeme na silnicích všem zase překážet. Nikdo nám žádné ztráty z těchto a dalších omezení nekompensuje. Dále se obávám, že tato krize povede k dalšímu pokřivení

výše dopravného. Naše východní konkurence, která podniká s menší daňovou zátěží a odvodů státu, nám sebere další zakázky.

Nejdůležitější by však měla zůstat otázka našeho zdraví. Stát by se měl zamyslet nad systémem nemocenských dávek. Spousta lidí s průměrnými příjmy nejde v případě nachlazení či chřipky na neschopenku, nemoc přechází a šíří dál. V lepším případě čerpá pár dnů dovolené, aby se dostala z nejhoršího. Rozdíl příjmů mezi nemocenskou dávkou a průměrným a vyšším výdělkem je propastný. Proč nemáme systém jako například v Německu? Kde je podpora pracujících, kteří řádně odvádí daně? Ale to už je jiné téma....

Nicole Krauzová,

L.C. Sokotrans

Foto: Milan Otajovič